

Rigsdagstidende.

1851. Forhandlingerne paa Landstinget. № 162.

Anden Session.

58de Møde.

Fredagen den 10de Januar.

(Forsat).

Kierregaard: Det er kun ganske lidet, hvormed jeg skal besvare det høitærede Thing i Anledning af det Forslag, jeg har tilladt mig at stille, understøttet og veiledet af en æret Rigsdagsmand, der formeentlig er ganske anderledes kyndig i denne Sag, og hvis Bisfald især har givet mig Mod til at komme frem dermed. Vi ere gaaede ud fra den Overbevisning, der synes at være den herskende i Thinget som udenfor samme, at Tilbeiebringelsen og Underholdningen af de Heste, hvorom Talen er, bør for Fremtiden være en Statsbyrde. Men vi ere tillige gaaede ud fra den Erkjendelse, at Gjennemførelsen heraf paa den Maade, som var foreslaaet af 6 ærede Rigsdagsmænd, og som tidligere idag er bleven behandlet heri Thinget, frembød saadanne praktiske Vanskeligheder, at det var nødvendigt at forsøge paa at faae denne Sag iværksat paa en anden Maade. Vi holde os overbeviste om, at det virkelig vil blive Tilfældet, at denne Tilbeiebringelse og Underholdning af Hestene vil komme til at hvile paa det Hele og i det Væsentlige blive baaret som en fælles Byrde, naar man indskrænker sig til, at lægge Uleiligheden, om jeg saa maa sige, som er forbunden dermed, paa Hartkornet i Almindelighed, og derimod lægger Alt, hvad der i fjerneste Maade kan henregnes til Beføstninger ved Sagen, paa Staten i det Hele. At dette Sidste naturligtvis maa gjøres saaledes, at man gaaer ud fra en Gjennemsnitsberegning, forstaaer sig af sig selv, og at man derfor just ikke kan paastaade, at den Priis, man saaledes ansætter, i ethvert Fald vil være tilstrækkelig, et ganske aabenbart. Men jeg mener, at det

forstaaer sig ligeledes af sig selv, og er vist ved saa mange Leiligheder, at det ikke trænger til noget Forsvar, at deslige Beregninger maae stee ved at tage Middelpriisen og i alt Fald for at bøde paa, hvad Tab et særdeles Uheld maatte medføre for en Enkelt, noget Lidet derover, hvorved jeg endnu skal bemærke, at vi desuden have søgt at imødegaae deslige særdeles Uheld paa en særegen Maade. At nu Beregningen af Priisen kunde gjøres anderledes, som den ærede Ordfører antydede, kan jeg ikke nægte. Men imidlertid forekommer det mig, at det lader sig meget godt forsvare at fastholde den Ansættelse og Inddeling af den, som Forslagsstillerne have gjort. Jeg har saaledes tænkt mig, at man neppe med Sikkerhed uden videre vil kunne stole paa, at Hestene ville være brugbare i 11 Aar, men at man høiest maatte beregne det til 10 Aar, altsaa den samlede Sum til 120 Rbd., og at fremdeles de 12 Rbd. som Fodørson ligeledes kun maatte anses tilstrækkelige, naar de ikke strax formindskes igjen, saasnart man paa en Maaned eller to, maafee netop i den Tid, hvor Hesten ved Brugen vilde gjøre bedst Nytte for den Uleilighed, der er forbunden med at holde den, tager den fra Vedkommende, og derfor have vi tilladt os at gjøre det Forslag, at der skulde være hengaaet en samlet Tid af 3 Maaneder eller derover, hvori Hesten var borte, førend man skred til at afforte 1 Rbd. for hver Maaned. Det Gnefte, der i mine Tanker kunde trænge til nogen nærmere Oplysning, — thi Alt det Dvrige troer jeg virkelig, at Thingets Medlemmer langt bedre ville kunne gjennemskue af selve Fremstillingen i Forslaget, end jeg i dette Dieblik seer mig istand til at kunne udlægge det, — er den sidste Passus af Forslaget, som er i mine Tanker og efter min Hensigt et Forslag om, at